

РЕШЕНИЕ

№ 11832

гр. София, 07.04.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 76 състав,
в публично заседание на 12.03.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Панайотов

при участието на секретаря Снежана Тодорова, като разгледа дело номер **917** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от АПК във връзка с чл. 215 от Закона за устройство на територията /ЗУТ/.

Образувано е по жалба на Т. Д. Н. – Л. срещу мълчалив отказ да бъде издадено удостоверение за търпимост на жилищна сграда, нахомяща се в [населено място], кв. М., [улица], ПИ с идентификатор 02659.2192.508.

В жалбата са развити доводи за незаконосъобразност на обжалвания мълчалив отказ. Претендира присъждане на съдебни разноски по делото.

Отвeтникът – кметът на район „Банкя“ - СО, чрез юриск. Ж., оспорва жалбата като неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА, редовно уведомена, не изпраща представител и не взема становище по жалбата.

Съдът, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна:

С нотариален акт за покупко-продажба на недвижим имот №78, том IX, рег.№12651, д.№1505/2024 г. жалбоподателят Т. Д. Н. – Л. се легитимира като собственик на жилищна сграда, нахомяща се в [населено място], кв. М., [улица], ПИ с идентификатор 02659.2192.508.

Административното производство е започнало с подадено от Т. Д. Н. – Л. заявление за издаване на удостоверение за търпимост на жилищна сграда, изградена в УПИ XIV-3154, кв. 29 по плана на [населено място], с административен адрес кв. М., [улица], ПИ с идентификатор 02659.2192.508.

По делото е представена декларация с нотариално заверени подписи на три лица, съгласно която жилищната сграда е изградена през декември 1996 г.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима като подадена от легитимирано лице, в срок по чл.149, ал.2 АПК и срещу подлежащ на оспорване мълчалив отказ. По съществото ѝ, съдът взе предвид следното:

Оспореният мълчалив отказ е издаден от компетентен административен орган – главния архитект на СО, който съгласно чл.144, ал.3 във вр. с чл.145 ЗУТ одобрява инвестиционни проекти.

Съдът намира, че в хода на административното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения.

Мълчаливият отказ е винаги процесуално незаконосъобразен, поради което основание за негова отмяна е само противоречието му с приложимите материалноправни норми - чл.146, т.4 АПК (освен ако специален приложим закон предвижда друго-напр. ЗДОИ).

По приложението на материалния закон съдът излага следното:

Предвид събраните по делото доказателства, настоящият съдебен състав намира, че жилищната сграда е изградена през декември 1996 г. Спрямо тази година приложимата материалноправна разпоредба е тази на § 16, ал. 2 ДР на ЗУТ, според която незаконни строежи, започнати в периода 8 април 1987 г. - 30 юни 1998 г., но неузаконени до влизането в сила на този закон, не се премахват, ако са били допустими по действащите подробни градоустройствени планове и по правилата и нормативите, действали по време на извършването им или съгласно този закон, и ако са декларирани от собствениците им пред одобряващите органи до 31 декември 1998 г. Релевантните факти досежно установяването на търпимост или не на строежите по § 16, ал. 2 от ПР на ЗУТ са най – напред дали извършеното представлява строеж, годината на извършване, съответства ли на предвижданията на ПУП, действал към момента на извършването им или по сега действащия, бил ли е допустим по нормите по устройство на територията, действали към момента на извършване на строежите или по сега действащите и ако са декларирани пред одобряващите органи до 31.12.1998 г., като тези предпоставки следва да са дадени кумулативно. Компетентността на органа, натоварен да извърши тези установявания – главния архитект на район „Банкя“ – Столична община, произтича от чл.145, ал.1, т.1, вр.чл.144, ал.3 ЗУТ, вр. § 16, ал.1 ПЗ ЗУТ.

В хода на производството по заявеното удостоверение за търпимост административния орган следва да установи всички релевантни за казуса факти и да се произнесе по заявлението с надлежен акт ,в който да изложи мотиви. Съобразно нормата на чл. 57, ал. 1 от АПК - административният акт се издава до 14 дни от започване на производството. Нормата на чл. 58, ал. 1 от АПК е категорична, че непроизнасянето в срок се смята за мълчалив отказ да се издаде акта. Иначе казано, мълчалив отказ по смисъла на чл. 58, ал. 1 от АПК е налице при сезиране на компетентен административен орган с искане за издаване на конкретен административен акт, за който акт за сезирания орган съществува законово правомощие, респективно задължение, да проведе конкретно иницирано административно производство и да се произнесе с индивидуален административен акт, като вместо да се произнесе със съответния административен акт, овластеният административен орган мълчи. За да е налице мълчалив отказ то трябва да липсва

волеизявление на компетентния и сезиран за издаване на процесния административен акт орган с изрично волеизявление. В конкретния случай от събраните доказателства безспорно се установява, че макар да е надлежно сезиран административният орган не се е произнесъл в рамките на законоустановения срок и не е издал искания акт, нито пък е отказал изрично издаването на искания административен акт. Главният архитект дължи произнасяне по искането с което е сезиран с изричен акт. След като не е изпълни своето задължение да се произнесе по подаденото заявление от страна на Главния архитект е формирал мълчалив отказ в нарушение на материалния закон. Този мълчалив отказ следва да бъде отменен като незаконосъобразен и преписката да бъде върната на Главния архитект на общината за произнасяне с изричен акт по заявлението на жалбоподателя. Мълчаливия отказ е институт – правна фикция, която е въведена от законодателя в полза на заявителите в административното производство, които да се защитят срещу липсата на изричен административен акт от една страна, а от друга, този институт слага край на производството пред съответната администрация и пренася спора в съда или пред по-горестоящия административен орган, с цел разрешаване на въпроса за основателността на предявеното искане. В случаите на мълчалив отказ, формиран по ЗУТ, въпросът за основателността на предявеното искане, не може да бъде разрешен от съда, именно поради естеството на акта. Ето защо преписката следва да бъде върната с указания за задължително мотивирано изрично произнасяне от страна на ответника

В рамките на това производство съдът не следва да обсъжда дали са налице предпоставките за издаването на исканото удостоверение за търпимост и дали въпросният строеж представлява търпим. Това са въпроси, които следва да са предмет на евентуално следващо производство с предмет законосъобразността на издадения от ответника административен акт. Предмет на настоящето производство е само и единствено законосъобразността на формирания мълчалив отказ по подаденото заявление, съдържащо искане за издаване на конкретен административен акт, поради което съдът се ограничава само до предмета на този правен спор.

Не на последно място, без изрично волеизявление на сезирания административен орган, което волеизявление да стигне до знанието на жалбоподателя относно подаденото заявление, с което се поставя начало на административното производство, не може да се приеме, че има произнасяне и постановен акт, още по-малко да се предполага, че жалбоподателят знае защо административния орган мълчи и не се издава искания акт, тъй като вече е узнал становището за търпимост на този строеж на Главния архитект

По изложените съображения оспореният мълчалив отказ се отменя на основание по чл.146, т.4 АПК, а делото като преписка се изпраща на главния архитект за ново произнасяне по заявлението при спазване на дадените указания по приложението на § 16, ал.2 ПР ЗУТ.

С оглед изхода на спора и на основание чл. 143, ал. 1 от АПК, на жалбоподателя се дължи присъждане на деловодните разноски в общ размер от 610 лева.

Водим от гореизложеното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. II/второ/, във вр. с чл. 173, ал. 2 от АПК, във вр. с чл. 143, ал. 1 от АПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Т. Д. Н. – Л. мълчалив отказ да бъде издадено удостоверение за

търпимост на жилищна сграда, находяща се в [населено място], кв. М., [улица], ПИ с идентификатор 02659.2192.508.

ИЗПРАЩА преписката на Главния архитект на район „Банкя“ - Столична община , за разглеждане и произнасяне по същество по подаденото от Т. Д. Н. – Л. заявление да бъде издадено удостоверение за търпимост на жилищна сграда, находяща се в [населено място], кв. М., [улица], ПИ с идентификатор 02659.2192.508, съобразно дадените от съда в мотивите на настоящото решение задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона.

ОПРЕДЕЛЯ едномесечен срок, считано от датата на влизане в сила на настоящото съдебно решение, в който срок Главният архитект на район „Банкя“ - Столична община да издаде административен акт по посоченото заявление.

ОСЪЖДА Столична община да заплати в полза на Т. Д. Н. – Л. съдебни разноски в размер на 610 лева.

Препис от решението, на основание чл. 138, ал. 3, във връзка с чл. 137, ал. 1 от АПК, да се изпрати или връчи на страните по делото.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд на Република България, чрез Административен съд – София град, в 14 /четиринадесет/-дневен срок от съобщаването или връчването му на страните.

СЪДИЯ: